

рече му: „Бай Пенчо, бре,
тукъ при менъ е по добре,
влѣзъ на сухо въ мойта стая,
биволитѣ пжтя знаятъ!“
Влѣзе Пенчо и си рече:
— Коперация сме вече!
Мойтѣ биволи вѣнъ газятъ,

тукъ пѣкъ менъ отъ дѣждъ ме пазятъ.
И до днеска не съмъ билъ
никога въ автомобилъ.
Ей че тука било меко,
че пжтувало се леко!
Всѣки има що е нужно,
шомъ живѣемъ си задружно.

Лжчезаръ Станчевъ

ИЗЪ ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА КОТАРАКЪТЪ МЪРЪ-МЪРЪ

Дворчето бѣше тѣсно и тъмно. Мъръ-мъръ бързо пое къмъ вратата, после смѣло пресѣче улицата и се вмъкна въ насрещната градина. Тукъ той спрѣ за минута, мръдна два пжти мустака и подскочи доволно. Най-после! За тази градина той толкова пжти бѣше въздишалъ горе отъ терасата! Сега вече бѣше въ нея. Хопна се

веднага на едно дърво и следъ това скочи на стрѣхата.

— Ехъ, че е хубаво! — измърка отъ радост нашиятъ юнакъ. Отъ градината идѣше хладъ и мирисъ на зелено. Той бѣше самъ-самичъкъ, и никой нѣмаше да го хока и сжди. Отсреща бѣше неговиятъ домъ и прозорцитѣ свѣтѣха.

— Ей го на де е: нѣма нуж-